

ΑΓ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ: ΠΩΣ Ο ΠΑΠΑΣ ΕΞΕΘΕΜΕΛΙΩΣΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

Δημοσιεύτηκε στις Κυριακή, 13 Νοεμβρίου 2016 13:27 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share 77 Tweet 8 Email 1 Share 127

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

«Θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὃς ἐστὶ Ἰησοῦς Χριστὸς» (Α΄ Κορ. γ΄ 11). «ἐποικοδομηθέντες τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν». «Τῷ θεμελίῳ», λέγει, “τῶν Ἀποστόλων” καὶ οὐχὶ τοῦ Πέτρου, καθὼς παραφρονεῖ ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία. Ἐὰν ὁ Κλήμης Ρώμης εἶναι διάδοχος τοῦ Πέτρου, διότι χειροτονήθη ἀπὸ τὸν Πέτρο, τότε ὅσοι ἐπίσκοποι χειροτονήθησαν ἀπὸ τὸν Πέτρο εἶναι διάδοχοί του, καὶ ὄχι μόνο ὁ Κλήμης. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος χειροτόνησε τὸν Πάπα Κλήμεντα ἐπίσκοπο Ρώμης μόνο, καὶ ὄχι τῆς οἰκουμένης ὅλης. Ἐὰν ὁ θάνατος τοῦ Πέτρου ἔδωσε τέτοιο προνόμιο στὸν Πάπα νὰ εἶναι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μονάρχης ἐπάνω σὲ ὅλους τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ εἰς τὰς Συνόδους, πολὺ περισσότερον πρέπει νὰ ἔχει αὐτὰ τὰ προνόμια ὁ Ἱεροσολύμων διὰ τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ.

Λέγοντας ὁ Πάπας πὼς εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἐξώρισε ἀπὸ τὴν δυτικὴ Ἐκκλησία τὸν Δεσπότη πάντων Χριστόν, καὶ ἔτσι ἔμεινε ἡ δυτικὴ Ἐκκλησία χήρα ἀπὸ τὸν Χριστό. Ὅταν οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου ζήτησαν ἀπὸ τὸν Χριστὸ πρωτοκαθεδρία, νὰ καθήσουν ὁ ἕνας δεξιὰ του καὶ ὁ ἄλλος ἀριστερά του (Μάρκ. ι΄ 35-38), ὁ Κύριος δὲν τοὺς εἶπε ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, διότι τὴν πρωτοκαθεδρία τὴν ἔχω δώσει στὸν Πέτρο, ἀλλὰ, ὅτι «ὃς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται διάκονος ὑμῶν, καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι πρῶτος, ἔστω πάντων δοῦλος». Ὅταν οἱ ἀπόστολοι κατὰ τὸν μυστικὸν Δεῖπνον ἔπεσαν σὲ φιλονικία, διὰ τὰ πρωτεῖα, ὁ Κύριος δὲν τοὺς εἶπε πὼς ὁ Πέτρος εἶναι ὁ μεγαλύτερος, ἐπειδὴ αὐτὸν ἀφήνω ἐπίτροπον εἰς τὸ ποίμνιον, αὐτὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ ὅλων σας. (Λουκ. κβ΄ 24-26). Ἀλλὰ τοὺς εἶπε ὅτι “οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριεύουσιν αὐτῶν, καὶ οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν εὐεργέται καλοῦνται, ὑμεῖς δὲ οὐκ οὕτως, ἀλλ’ ὁ μείζων ἐν ὑμῖν γενέσθω ὡς ὁ νεώτερος καὶ ὁ ἀνακείμενος ὡς ὁ διακωνῶν”. Ἔφερε καὶ παράδειγμα ὁ Κύριος τοὺς Φαρισαίους, οἱ ὅποιοι ζητοῦσαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους νὰ λέγονται Ραββί, ὅμως ἐσεῖς, οἱ δικοί μου μαθηταὶ μὴ πέσετε στὸ πάθος αὐτό, μὴ ζητεῖτε τὸ πρωτεῖον αὐτό, ὑμεῖς μὴ κληθῆτε καθηγηταί, «εἷς γὰρ ἐστὶν ὁ καθηγητὴς Χριστός, καὶ πατέρα μὴ καλέσητε ἐπὶ τῆς γῆς. Εἷς ἐστὶν ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὑμεῖς δὲ πάντες ἀδελφοὶ ἐστέ». Οἱ Ἀπόστολοι ἔπεμψαν τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰωάννην στὴν Σαμάρεια, ὅταν ἄκουσαν πὼς ἐδέχθη τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐὰν ὁ Πέτρος ἦταν κεφαλὴ καὶ ἄρχων πάντων, πὼς πέμπεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους; πράγμα πὸν δὲν τὸ δέχεται οὔτε ἡ συνήθεια οὔτε τὸ δίκαιον; Εἶναι λοιπὸν φανερὸ ὅτι τοῦτοι οἱ καπνοὶ τῆς φιλοδοξίας, καὶ πρωτοκαθεδρίας δὲν ἐχώρησαν μέσα εἰς τὰς θεοφόρους κεφαλὰς τῶν Ἀποστόλων, ἀλλ’ ὅλοι ἦταν ὁμοταγεῖς, ἀδελφοὶ κατὰ τὴν διδασκαλία τοῦ Κυρίου, ἐπίσης διδάσκαλοι πάσης τῆς οἰκουμένης. Ὅχι διηρημένως ὁ ἕνας στὴ Ρώμη, ὁ ἄλλος ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ πανταχοῦ καθ’ ἕνα τὴν αὐτὴ ἐξουσία εἶχε καὶ τὸ αὐτὸ Ἀποστολικὸ προνόμιο. Ἔτσι ὁ Πάπας διὰ νὰ στήσῃ τὴν κεφαλὴν του, ὄχι μόνον συκοφαντεῖ τὸ Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ καταφρονεῖ καὶ τὸν μακάριο Πέτρο σμικρύνοντάς του τὸ Ἀποστολικὸν του προνόμιο, ἐπειδὴ ἀπὸ ἐκεῖ πὸν ἦταν χειροτονημένος διδάσκαλος πάσης τῆς οἰκουμένης καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ Ἀπόστολοι, αὐτὸς τὸν περικλείει εἰς τὴν Ρώμην. Ἐὰν ὁ Πέτρος ἦταν κεφαλὴ καὶ ἀρχή, πὼς ὁ Παῦλος ὁ ὅποιος δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς δώδεκα ἀντεστάθη κατὰ πρόσωπον εἰς τὸν Πέτρον; Πῶς τὸν

ἐλέγχει καθὼς ὁ ἴδιος γράφει στὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν του; «ὅτε ἦλθε Πέτρος εἰς Ἀντιόχειαν κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ ἀντέστην» (Γαλατ. β' 11). Ἐὰν ὁ Πέτρος ἦταν πρῶτος πῶς εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Σύνοδον δὲν ἀποφασίζει ὁ Πέτρος ὡς κεφαλὴ πάντων, ἀλλὰ ὁ Ἰάκωβος; (Πράξ. ιε' 10-28). Οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν οἰκουμενικοὶ διδασκαλοὶ, καὶ ἰσότιμοι πάντες, καὶ οὐδένας εἶχε διωρισμένον θρόνον. Οἱ Ἀπόστολοι χειροτονοῦσαν παντοῦ Ἀρχιερεῖς, καὶ ἔδιδαν εἰς αὐτοὺς τέσσαρα χαρίσματα: πρῶτον τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, δεύτερον τὴν Ἱερωσύνην, τρίτον τὴν χειροτονίαν, τέταρτον τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν. Καὶ αὐτὰ μερικῶς, καὶ ὄχι οἰκουμενικῶς, ἀλλὰ καθένας εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ἐκήρυττε τὸ Εὐαγγέλιον, ἐνεργοῦσε τὰ τῆς Ἱερωσύνης, ἔπραττε τὰ τῆς χειροτονίας, ἐτέλει τὰ τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν. Ἐξω ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν του οὐδεὶς. Ἐπειδὴ αὐτὸ ἦταν ἀποστολικὸ χάρισμα. Οἱ Ἀπόστολοι Ἀρχιερεῖς χειροτονοῦσαν, καὶ ὄχι Ἀποστόλους. Οὐδεὶς τῶν χειροτονηθέντων ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους ἔγινε διάδοχος καὶ τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος. Δόγμα τῶν Παπικῶν εἶναι «τὸ μὴ πιστεῦειν εἰς τὸν Πάπαν, ταυτὸν ἐστὶ τὸ μὴ πιστεῦειν εἰς τὸν Χριστόν», ὡσὰν νὰ ἦταν ὁ Πάπας καὶ ὁ Χριστὸς ἓν κατὰ τὴν οὐσίαν, δηλαδὴ θεοποιεῖ τὸν ἑαυτὸν του. Ὁ Πάπας εἶναι κτίσμα, καὶ ἐπειδὴ ζητεῖ προνόμιον ὅπου τὸ ἔχει μόνος ὁ Θεός, τὸ νὰ πιστεύουν εἰς αὐτὸν τὰ κτίσματα, εἶναι ἱερόσυλος, καὶ παντάπασι τυφλός, ὅταν θέλει νὰ εἶναι ἀνώτερος τῶν Συνόδων; ὅταν φαντάζεται πῶς εἶναι ἀναμάρτητος; τί ἄλλο ὅταν διδάσκει πῶς εἶναι μονάρχης τῶν Ἐκκλησιῶν; παρὰ τὸ ὅτι εἶναι Θεός; καὶ διὰ τοῦτο μὲ ἀναισχυντον καὶ ἄθεον ἀπόφασιν θέλει νὰ προσκυνῆται καὶ νὰ πιστεύεται ὡς Θεός; Τοῦτο τί ἄλλο εἶναι παρὰ φαντασία ἀθεΐας, τύφλωσις νοοῦ εἰδωλολάτρου; Ὁ 35ος Ἀποστολικὸς κανὼν βοᾷ : «Εἴ τις Ἐπίσκοπος τολμήσειε χειροτονίαν ποιῆσαι ἐν ταῖς μὴ ὑποκειμέναις αὐτῷ χώραις καὶ πόλεσι, παρὰ γνώμην τῶν κατεχόντων αὐτάς, καθαιρεῖσθω, ὃ τε χειροτονήσας καὶ χειροτονηθεὶς».

Ἐὰν ἦταν ὁ Ρώμης πρῶτος, πῶς αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Κλήμης ἔγραφε τὸν Ἀποστολικὸν κανόνα πὸν λέει: «Τοὺς Ἐπισκόπους ἐκάστου ἔθνους, εἰδέναι χρὴ τὸν ἐν αὐτοῖς πρῶτον, καὶ ἠγεῖσθαι αὐτὸν ὡς κεφαλὴν, καὶ μηδὲν τι πράττειν ἄνευ τῆς ἐκείνου γνώμης. Ἐκεῖνα δὲ πράττειν ἕκαστος, ὅσα τῆ αὐτοῦ παροικίᾳ ἐπιβάλλει καὶ ταῖς ὑπ' αὐτὴν χώραις. Ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνος ἄνευ τῆς πάντων γνώμης ποιεῖτω τι. Οὕτω γὰρ ὁμόνοια ἔσται, καὶ δοξασθήσεται ὁ Θεός». Ἄλλ' ἢ φιλαρχία τοῦ Πάπα καὶ τοῦτον τὸν κανόνα καθὼς καὶ ἄλλους πολλοὺς καταπάτησε (9ον τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου). Ὁ Πάπας ἀπὸ κενῆ φιλοδοξία, διὰ νὰ στήσῃ τὴν μοναρχικὴ ἐξουσία, ἰδιοποιεῖται τὰ Ἀποστολικά χαρίσματα. Ἡ φιλοδοξία τοῦ Πάπα τὸν ἔφερε σὲ τέτοιο σημεῖο νὰ λέγῃ ὅτι «τὸ μὴ πιστεῦειν εἰς τὸν Πάπα, ταυτὸν ἐστὶ τὸ μὴ πιστεῦειν εἰς τὸν Χριστόν, ὡσὰν νὰ ἦταν ὁ Πάπας καὶ ὁ Χριστὸς ἓν κατὰ τὴν οὐσίαν». Θεοποιεῖ τὸν ἑαυτὸν του. Αὐτὸς ὁ ὑπερβολικὸς τύφος τοῦ Πάπα, αὐτὴ ἡ μοναρχομανία του ἐγέννησε τόσας αἱρέσεις. Ποῦ ἢ χρυσὴ παραγγελία πὸν μᾶς ἄφησε ὁ Κύριος, «μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρῶτος εἰμι καὶ ταπεινὸς τῆ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν»; Ποῦ ὁ μακαρισμὸς «μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι», δηλαδὴ οἱ ταπεινοὶ ; Ποῦ τόσα καὶ τόσα παραδείγματα χρυσὰ καὶ λαμπρά τῆς ταπεινοφροσύνης ;

Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἄρνησις τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, μίμησις τοῦ διαβόλου, διότι οἱ ἀποστατικαὶ δυνάμεις, καθὼς ἔλεγε ἡ μακαρία Συγκλητικὴ, τὶς ἄλλες ἀρετὰς δύνανται κατὰ τινα τρόπον, νὰ μιμηθοῦν, τὴν δὲ ταπεινοφροσύνην οὐδέποτε. Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι γεννήτρια τροφὸς πασῶν τῶν ἀρετῶν, μίμησις τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Ἡ παπικὴ ἐκκλησία εἶναι νόθος ὀργανισμὸς. Σὲ ἓναν θνητὸν καὶ ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον συγκεντρώθηκε ἡ ἀπόλυτη ἐξουσία καὶ τὸ ἀλάθητο. Ἡ παπικὴ ἐκκλησία δὲν εἶναι Χριστοκεντρικὴ ἀλλὰ Παποκεντρικὴ. Ὁ Πάπας ὑπέκυψε στὸν τρίτον καὶ τελευταῖον πειρασμὸν τοῦ Κυρίου στὴν ἔρημο.

Άγ. Νεκταρίου: «Μελέτη ιστορική περὶ τῶν αἰτιῶν τοῦ σχίσματος», ἐκδ. Ν. Παναγοπούλου, τόμ. Α΄., Ἀθήναι

<https://christianviviografia.wordpress.com/2010/11/09/ἄγ-νεκτᾶριος-πῶς-ὁ-πάπας-ἐξεθεμελίω/>